

Bouwers en sjouwers

Een favoriet visje van mij is de Jack in the Box.
Opistognathus aurifrons

Al vanaf het begin van mijn zeeaquariumhobby (1979) heb ik deze vissen in mijn aquarium mogen houden. Sinds ongeveer 4 jaar heb ik twee Jacky's.

Eén is maar alleen...

Een maand of twee geleden had ik er helaas nog slechts één over. Na zoveel tijd gaat er toch wel eens eentje dood nietwaar. Maar één Jacky is toch niks. Hij steelt geen steentjes meer en 's nachts wordt zijn holletje ook maar niet meer dichtgemaakt. Andere vissen interesseren hem niet zoveel. Af en toe heeft hij het aan de stok met een *Blennius*, maar erg actief was hij niet meer. Dat was ook niet zo noodzakelijk, want concurrenten waren niet in de buurt.

Dus om hem weer wat actiever te maken ben ik maar met wat voorbereidingen begonnen om een aantal Jacky's in mijn aquarium te plaatsen. Aan de tegenovergestelde zijde bouwde ik een tweetal holletjes door redelijk wat koraalsteentjes te plaatsen en in het midden plaatste ik een extra holletje van een pvc-buis bedekt met dezelfde steentjes. Ik naar de handelaar. Goed gekeken hoe ze eruit zagen, niet te klein of te groot en ik besloot een drietal "boxers" mee te nemen.

'Gezelschap'...

Thuis aangekomen heb ik ze alle drie rustig via de druppelmethode aan mijn aquariumwater laten wennen. In de plastic zakjes, die aan de bovenzijde open waren gingen ze erg te keer. Ze dreigden er uit te springen. Dus oppassen geblazen bij het overwinnen. Want springers zijn het.

Na een uurtje heb ik ze voorzichtig met een glazen potje één voor één naar hun nieuwe onderkomen geleid. Overigens zijn die niet in de diepte (verticaal) gebouwd maar

in de lengte (horizontaal). Alle drie verbleven een uurtje in hun nieuwe huis. Langzamerhand zie je de nieuwsgierige kopjes te voorschijn komen; even de omgeving verkennen. Niet lang daarna komen ze met z'n drieën te voorschijn en gaan boven hun holletje hangen. Een prachtig gezicht. Helaas ziet eentje er toch niet zo goed uit als ik dacht.

Het duurde niet lang of de eerste twee begonnen naar elkaar te dreigen. Hun grote bekken wijd open, half en schuin hangend met de vinnen strak naar beneden. Even laten zien wie ze zijn. De derde pikte snel het holletje van een ander in. Als twee visjes bijten om een been dan gaat de derde er mee heen.

Toen een van de dreigers zijn hol in ging, bleef het even stil, maar opeens schoot de derde Jack er snel uit. Een seconde later gevolgd door zijn verjager die duidelijk maakte dat dit voortaan zijn hol was. Alle drie de huisjes bleven bezet.

Even kennismaken

Nu had ik nog mijn, laat ik het maar zo noemen, oude Jack. Aangezien ik een panoramabak heb, bevond die Jack zich aan de andere kant.

Ze konden elkaar eigenlijk niet zien. Maar in het glas, door de weerschijn, zag hij tot zijn grote verbazing drie- Jacky's boven hun holletjes hangen. Geleidelijk aan ging hij hun richting op. Waarschijnlijk dacht hij: Ha, feest.

Met grote snelheid ging hij op de drie Jacky's af. Alle vier hingen ze dreigend naar elkaar in het water. Was dit een ultieme kennismaking?

Tot mijn oudje een van de jonge soortgenoten aanviel. Hij zou even laten zien dat hij de echte baas was. Maar helaas, zijn kop verdween bijna geheel in de bek van de nieuweling en de andere nieuwe deed ook nog eens mee. Al snel sloeg het oudje op de vlucht om snel naar zijn eigen hol te gaan. Vanaf dat moment is hij nooit meer naar de andere zijde van de bak gezwommen.

Eén van de Jacky's, achteraf de sterkste, was niet tevreden met zijn hol en joeg de ander uit zijn kasteel om die ook maar in zijn bezit te nemen. Je denkt dus, die looser gaat wel naar een ander holletje, maar nee hoor. Precies tussen mijn oren (schijfanemonen) ging hij een eigen onderkomen bouwen. Eén oor verdween onder de steentjes, die ik later wel weer te voorschijn toverde. Vanaf die tijd zitten ze op

dagelijks werk, de holletjes gaan weer dicht en als je 's nachts met je zaklantaarn schijnt dan zie je ze vlak achter het afdeksteentje zitten. Ook hier geldt dat niet alle vissen dezelfde zijn. Sommige bouwen hun hol echt helemaal dicht en de ander doet het op een wat krakkemikkige manier.

Mijn oude Jack is weer op zijn hoede, woont eigenlijk te ver af van de andere twee en één keer in de maand breekt hij zijn hol helemaal af om het daarna weer geheel op te bouwen. Waarschijnlijk is dat een soort schoonmaak of hij vindt het sjouwen van steentjes gewoon heerlijk om te doen. De Jacky's kunnen hun holletje feilloos vinden zelfs op dertig centimeter afstand knallen ze hun holletje in bij acuut gevaar. En is het niet prachtig als ze vlak voor hun woning hangen en met hun staart precies voelen waar de ingang zit?

U ziet, dit is geen wetenschappelijk verhaal maar gewoon een beschrijving en een observatie van wat ik gedaan heb en wat de visjes dagelijks doen.

hun vaste plaats. Af en toe vinden er nog wel eens wat dreigementen plaats of verdwijnen ze per ongeluk door de schrik samen in één hol. De derde Jack bleef achter en voelde zich niet happy. Ik heb hem wat meer gericht gevoerd maar dat mocht niet baten. Na een dag of twee zat hij aan de andere kant, bouwde nog een hol, maar je zag hem achteruit gaan. Na een paar dagen ging zijn hol niet meer open en heeft hij zichzelf maar begraven. De overige drie doen het prima en ik geniet er nog veel van.

Voor degenen die met deze visjes willen beginnen

Bouw in ieder geval een paar goede holletjes, van waaruit ze alles rustig kunnen over zien. Zorg dat er genoeg materiaal ligt om te bouwen. Het zijn tenslotte echte bouwers. Ga je voeren, dan moet je eerst aan één kant de drukke vissen wat geven, zodra ze uit de buurt zijn, dan gericht de Jacky's voeren. Zelf spuit ik het voer vlak bij hun holletjes. Let in ieder geval op dat ze voldoende krijgen. Als ze genoeg hebben dan is dat duidelijk aan de buikzijde te zien. Bij mij knappen ze soms bijna uit hun vel. Ze willen graag door blijven eten. Na verloop van tijd kun je ze met de overige vissen mee laten eten.

Wil je rustig van deze vissen genieten dan behoort je eigenlijk geen drukke vissen in je aquarium te hebben. Ze zijn erg schrikachtig en kunnen zo een verkeerde kant op schieten. Overigens beginnen ze op een andere plek direct weer te bouwen. Het pikken van steentjes is weer

Het vrouwtje legt ongeveer 500 eitjes die elk een afmeting hebben van ongeveer 0,9 mm. Deze zijn allen aan elkaar verbonden en vormen samen een cluster of ook wel eibal genaamd. Op de foto's zie je dat deze eibal door het mannelijke dier in de mond wordt genomen. Deze ontwikkelingen zelf kunnen aanschouwen is wel een heel uitzonderlijke belevenis.

